

Sept. - 1952

R.K. MONDHARMONICA CLUB
= CRESCENDO =

FÜR DIE GASTLICHKEIT.

Dick-H.
Groß 52.

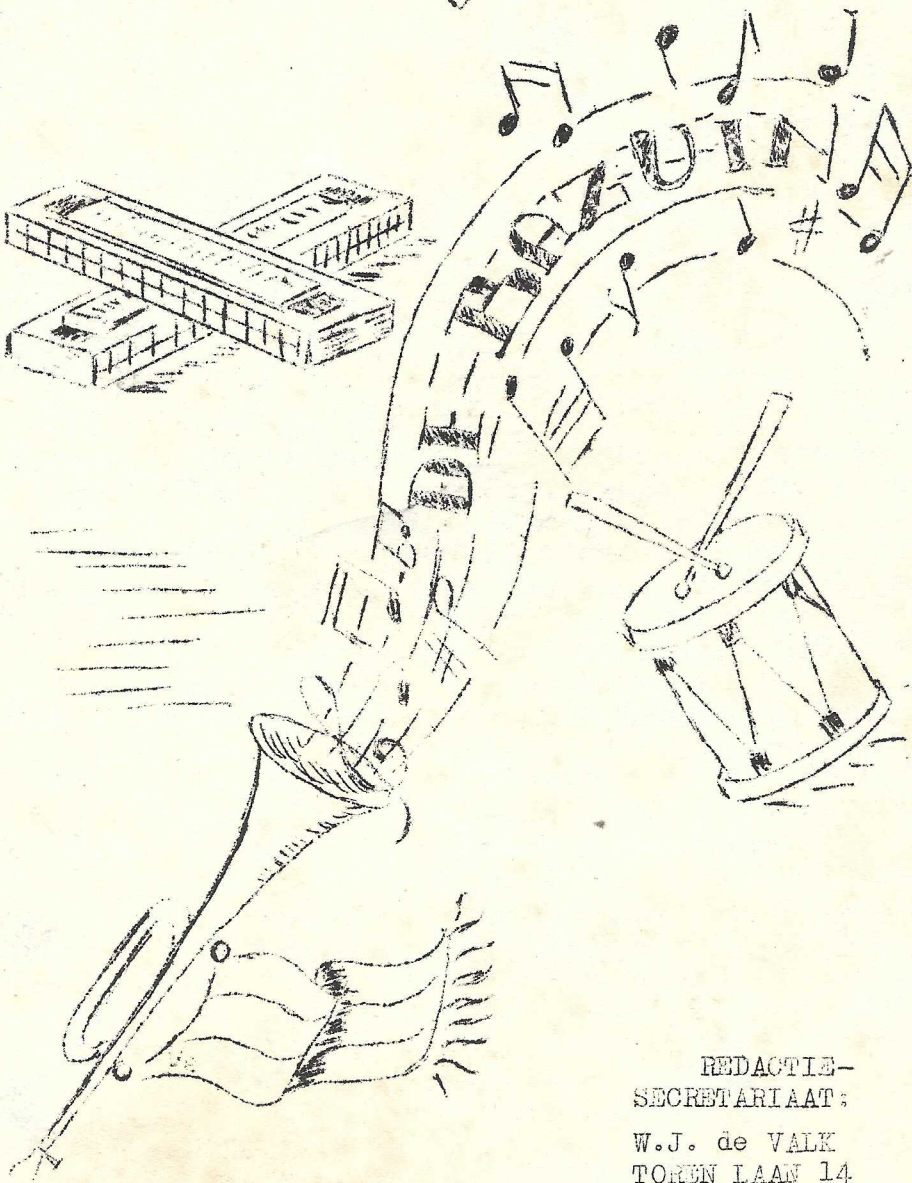
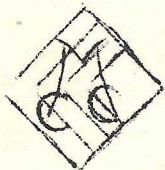

MAANDTIJDS

ORGAAN

VAN

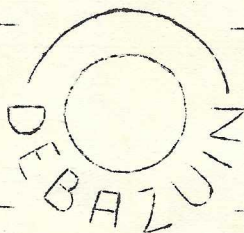
mcc

REDACTIE-
SECRETARIAAT:

W.J. de VALK
TOREN LAAN 14
LAREN.

MAANDELIJKS
ORGAAN VAN
M.C.C.

2de Jaargang.

Sept. No. 9.

Hoofdredacteur:
W.J. de Valk.
Art. Medew.
D. H. Grob.

Redacteuren:
Br. Philibertus
Br. Nazarius
Br. Albericus
N. Feenstra

VAN DE REDACTIE

En hier hebben we dan 't eerste Trossingen-nummer. Het bevat 't begin van 't grote reisverhaal, waaruit U waarschijnlijk al veel feiten en feitjes vernomen zult hebben. Toch zullen velen onder U moeten beken-

nen, dat ze 't fijne der zaak niet weten. Het is ook zo moeilijk om álles te vertellen, wat M.C.C. allemaal heeft meegemaakt.

Daarom zal Uw verslaggever, slechts bekend onder de naam Va, geassisteerd door de Eerw. Br. Albericus en de Heer Feenstra, U zo'n volledig mogelijke weergave trachten te geven van "alles"- d.w.z. niét alles - wat M.C.C. in Trossingen beleefd heeft.

De Heer D. Grob zal deze beschrijving met artistieke illustraties versieren.

En nu dus "over"naar de vergaderzaal, waar 't Bestuur van M.C.C. zojuist de eerste stappen heeft gezet naar . . . . .

Red.

HISTORISCH VERGADERING

op 6 Juli 1952.

AGENDA: TROSSINGEN.

"Juist, mijne Heren," zei M.C.C.'s voorzitter met trilling in zijn stem, "'t is zo ver, we gaan!" Na deze volzin barstten de aanwezige bestuursleden in onhoorbare vreugde-uitingen los. Even heerste er een doodse stilte, waarin juist ieder de gelegenheid kreeg zich volkomen te herstellen van deze psychische schok.

Maar . . . . plotseling vervulde 'n zacht krakend geluid 't vergaderlokaal. Klaarblijkelijk waren 't de wenkbrouwen van onze

organisator, Br. Nazarius, die zich fronsten, alsof er 14 dagen slecht weer op komst was.

"Hoe moet dat met 't eten, hoe met 't drinken? Wie zorgt er voor de passen? Mag ieder zoveel sigaretten meenemen als hij zelf wil en is 't geoorloofd zich ziek te eten aan snoep?" Daar staat de Heer Willard op en zegt met vastberadenheid: "Alles collectief!"

"Ja maar.....!" "Alles collectief!!" Dat deed de deur dicht; dit "collectief" paste overal voor. Kijk maar eens: Collectieve pepermintbedeling, collectieve kadetjes-bediening, collectief philishave-gebruik. Och, zelfs grensmoeilikheden kunnen collectief behandeld worden. Ja, zo gezegd, en dus zo maar gedaan; alles zou collectief behandeld worden. Organisator zucht, de H.H. van Dijk en Willard zuchten mee...er is werk genoeg in de winkel.

Va.

"BEWONDERING EN DANK"

Ja, inderdaad, we moeten wondering hebben voor de Herw. Br. Nazarius, wanneer we 'n zo verzorgde reis achter ons zien, wanneer we in Trossingen 'n corps zagen van M.C.C.'ers, die zulke fantastisch verzorgde uniformen droegen. Br. Nazarius, U hebt eer van Uw werk gehad, U bent de titel van "Organisator" ten volle waardig. Aan niets heeft 't de M.C.C.'ers ontbroken, nee aan werkelijk niets! Met Uw dagenlange, ja misschien zelfs nachtenlange arbeid heeft U dit alles voor elkaar weten te brengen, 'n waarlijk schoon werk! Dank, "Organisator", onze welgemeende dank hiervoor.

Het zou echter 'n onrecht zijn, wanneer we de Heren W.v.Dijk en Jac. Willard niet met lof omringden. Ook zij hebben zeer veel gedaan tot 't welslagen van deze geweldige reis.

"Nu hebben we de Heer Van Dijk eerst pas goed leren kennen," sprak een onzer leden. "Ja, wat heeft hij best voor ons gezorgd!" Maar we denken niet alleen aan de lichamelijke verzorging, ook geestelijk heeft hij ons vaak met zijn enthousiaste woorden aangespoord tot nieuwe activiteit, want het viel ons niet mee in die hitte te werken. Ook aan de Heer Jac. Willard, die steeds maar met bezorgde stem vroeg, in bus of stad: "Wie heeft er nog honger" of "Wie moet er nog snoep" en die ook steeds door zijn amicale omgang de jongens nieuwe lust gaf, hebben we zeer prettige herinneringen. Heren, onze allergrootste dank hiervoor. Uw werk zal ons steeds indachtig zijn!

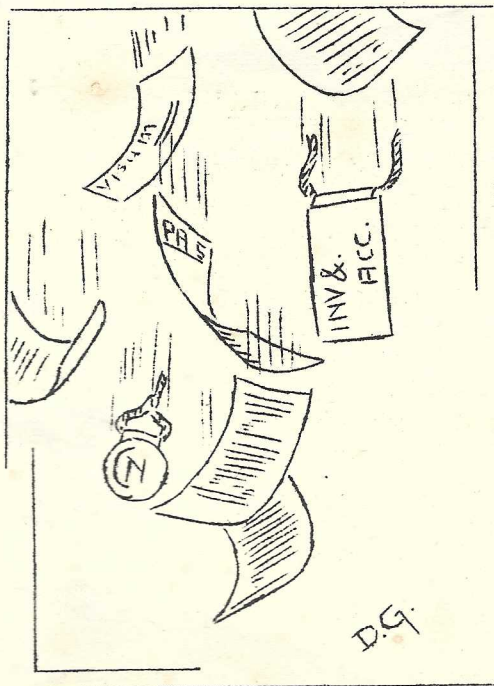
Va.

11.

DE VOORBEREIDINGEN GEVEN VEEL WERK!

Het is heerlijk naar het buitenland te gaan, d.w.z. als alles voor elkaar is en het U aan niets zal ontbreken. Lost U maar eens, wat onze verslaggever, Br. Albericus hierover schrijft:

"Links en rechts werden informaties ingewonnen over passen, visa, bewijzen van Nederlander-schap enz. enz. Op Zaterdagavond kwam dhr. Majoor van de reizigers pasfoto's maken. Dat ging gewoon aan de lopende band. Verder kregen alle reizigers circulaires thuis met allerlei mededelingen betreffende

reis, uniformen, groepsindelingen, mee te nemen geld, brood, versnaperingen, etc. etc. Op vastgestelde avonden kan men inlichtingen kruigen en reisgeld betalen. Ze stonden gewoon in de rij!!!

Alle uniformen moesten ingeleverd worden. Deze werden gekeurd en vervolgens aan naai-
sters en strijksters overgeleverd. Onze organisator, Br. Nazarius, sjouwde tussen de schooltijden en zelfs 's avonds laat was hij nog bezig om alle voorbereidingen te treffen, die voor zo'n reis nodig waren.

(Uit nederigheid schrijft Br. A. niet, dat hij zelf óók hele dagen tot laat in de nacht achter zijn type-machine zat om al de circulaires en andere officiële stukken te tikken - Va)

Br. Philibertus studeerde daarentegen met z'n mannen de muziekstukken in, die hij in Trossingen wilde spelen. Kortom, er heerste op M.C.C. een bedrijvigheid, zoals zij er nog nooit een gekend had.

Eindelijk, daar kwam het einde van alle voor bereidingen in zicht. Op Donderdagmorgen 24 Juli kwamen twee belastingambtenaren in het K.J.C.-gebouw om alles te stempelen en te verzegelen. Ze werkten maar van 10 tot half een. Uiterst nauwkeurig moest dit alles gaan. Het zou het oponthoud aan de grens zo kort mogelijk doen zijn. (dat werd tenminste gezegd). Toen tenslotte de materiëellijst nog eens gecontroleerd was, werd de hele inventaris van M.C.C. in de wagen van Hohner-Holland geladen. 's Middags kwamen verschillende leveranciers levensmiddelen brengen, die vooral voor de terugreis nodig waren, want zoals afgesproken was, zouden we voor de heenreis zelf brood meenemen. Ook is het leuk te vernemen, dat aan de oproep om versnaperingen in te leveren, ruim gehoor werd gegeven. Nog een laatste aansporing om vroeg naar bed te gaan werd gegeven. Die nacht om 3 uur zou

7
men élkaar weerzien, om dan af te reizen naar Tros-
singen.

Hè, hè, we zijn er! Had U zo'n voorbereidend werk verwacht? Nee...? Nu, om eerlijk te zijn, wij óók niet!
Maar we zijn klaar gekomen, trots de hier nog niet eens aangehaalde moeilijkheden met onze collectieve pas, waarvoor we zelfs nog naar Haarlem moesten. Maar U ziet weer de waarheid van de spreekwoorden: Vele handen maken....und: Einigkeit macht stark.
Va.

111.

HET NACHTELIJK VERTREK.

Door de kleurloze lucht van de jonge morgen klinken twee dreunende slagen van de klok uit de hoge toren, die als een wachter zich verheft boven de daken van de basiliek. Meegevoerd op de vleugel en van de zoele Zuiderwind wekken zij de M.C.C.-ers van het dorp. Al spoedig duiken hier en daar bekof-ferde jongens op, maar slechts een ingewijde zou weten, dat dit M.C.C.-ers zijn, want ze zijn ongeuni-formeerd. Al spoedig blijkt het, dat ze alle hun wek-kertje hebben gehoord en dat zelfs vele ouders het nachtelijk uur willen trotseren. Toen de M.C.C.-ers met hun levensmiddelen en bagage 'n plaatsje in de bus hadden gevonden, wachtte men nog slechts op de leiders, die ook al niet draalden met instap-pen. Nu de organisator er nog in en ... "hoera" ('n beetje zenuwachtig) daar gingen de twee slaapwagens (ja, geachte lezers, want velen sl iepen al weer en dat zou niet de eerste keer zijn!), met zich mee-voerend behalve de M.C.C.-ers en het Bestuur ook nog onze Adviseur, de Eerw. Br. Overste en de Voorzit-terter van de Stichting Johannes Bosco, dhr. van Za-delhof. Met wel zeer grote eerbied en aandacht werd het reisgebed en het morgengebed gebeden; Gods be-scherming gedurende zo'n reis kon men zeker niet ontberen.

Soestdijk-Amersfoort-Arnhem-Nijmegen! Kijk, dit treft juist, we kennen net even de laatste start zien van de 4-daagse. Wat een sportenthousiasten en wij..... slapen? Neen, het grootste deel heeft reeds zijn

dutje geëindigd en kijkt nu met slaperige ogen over de bemiste Maas, die, óók nog sluimerend, zijn spiegelende deken nauwelijks plooit. Gennep-Venlo. 'n Koppig piepen der remmen geeft te kennen, dat ook al de bussen er niets voor voelen om tijd te verspillen aan een wachten bij een door de mens ingestelde grens. Maar hier overheerst de cultuur de natuur en we zijn overgeleverd aan de willekeur van Hollandse en Duitse grensbeambten. 't Is er druk, er lopen wel een stuk of twintig douanen heen en weer, één werkt er maar en dat is nog een mare-chausse, die de passen controleert! Maar toch, er komt schot in. Br. Nazarius is al twintig keer van bus naar grensstation gelopen en de Heer van Zadelhof mag al spreken met de chauffeur van Hohner, die al over de grens is, maar... slecht over de tolboom! Nadat een Hollandse douanebeamte nog eens koffie geroken heeft in een van de koffers, stuurt hij ons naar de "Deutsche Zollbeamten" en daar begint het liedje opnieuw. Maar hier gaat het toch werkelijk vlugger, want als een buikige Herr voor de tweede maal de bus haast heeft doen kantelen bij zijn "ausstigen" en hij een zucht van verlichting achter zich hoort waaien, kunnen we de grens over en zijn we "in der Heimat" Het is +- 7 uur. Vier uur hebben we al gereden, nee, ik bedoel, hebben we in de bus gezeten en hebben anderen voor ons een tijdje "lijngetrokken". Dat is ook wel eens aardig, vooral wanneer je nog 750 km te goed hebt!!!

Va

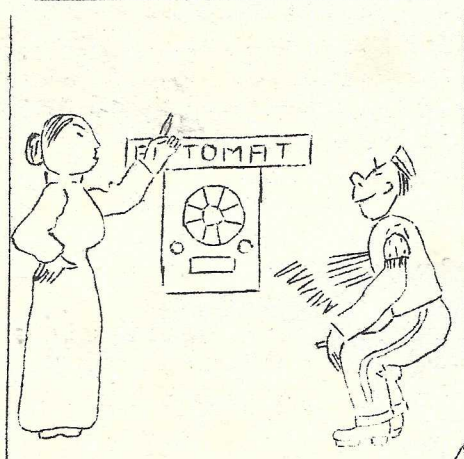
KALDENKIRSCHEN.

Even over de grens ligt het stadje Kaldenkirchen. Daar staat ook een oud kerkje. Het interieur zag er niet florissant uit, men voelde letterlijk en figuurlijk, dat men niet in de basiliek van Laren was. Kap. v. d. Steen, die juist op deze dag zijn vijftienjarig priesterfeest vierde, las hier voor ons zijn "Feestmis". In deze kerk kregen we al een klein voorproefje van het "geweldige gezang" van de Duitsers. Wat ook direct opviel, was, dat de Kruiswegstaties niet aan de linker-, maar aan de

rechterzijde van de kerk beginnen. Treffend is wel de grote eerbied van de gelovigen, enigszins storend t zangerige bidden der schoolkinderen. Maar ziet, hoe heerlijk is het weer, te zien, dat de R.K.Kerk één is in liturgie en latijnse gebedem.

Na de H.Mis, even vrij, jongens, dús de stad in. Maar wat is dat nu toch! Vele bedeesde kleintjes worden nog vrijpostiger dan de allergrootsten. Er wordt hardop een brabbelig "van alles wat" taaltje uitgestoten. De een roept: "Wir moesen Wauser"! en hij wil zeggen, dat hij water moet hebben; een ander, die

DIE KOPPEL TOCH!

voor een zuurballenauto-
maat staat en er zo juist
een cent heeft ingegooid,
zegt smalend: "Das Ting
doot het neit" en als een
snippige juffer hem pro-
beert wijs te maken, dat
een cent geen Pfennig is,
zegt hij met een schouder-
ophaling: "Das Schwein-
hund Ting ist ganz kapoe-
roeiet. U begrijpt, dat die
Hollandse clowns nogal
bekijns hadden. Een van de
Kaldenkirchse mejuffrouws
stond gewoonweg met open
mond te kijken en toen ze
van verbouwereerdheid
enige passen achteruit
deed, kwam ze presies te-
recht in 'n teil met...

ja, dat had U wel gewild...met water..., nee, met
vuilnis. Haar keurig rokje was versierd met bana-
nenschillen en fraai gedraaide aardappelpellen.
De leverwortblikjes hingen als achterlichtjes
op haar rug, terwijl haar kapsel gedecoreerd was
met eierdopjes.

Het wordt tijd, dat ze weg gaan, die Hollanders, want
ze zouden de hele stad in opschudding hebben ge-
bracht. Daar gaan ze al - richting Keulen, maar nu
met drie bussen, want Rotterdam is intussen oon

gearriveerd. Wat een zonderlinge kennismaking met Duitsland is dit eerste uitstappen geweest. Hoe zal het ons verder vergaan! Bent U er benieuwd naar, leest dan de volgende aflevering.

Va.

De DANK AAN ONZE PLEEGOUDERS IN TROSSINGEN.

Allen, die de dagen van Trossingen hebben meegemaakt, denken steeds weer met dankbaarheid aan de grote goedheid daar bij die mensen ondervonden. Verschillende jongens hebben geprobeerd hun dank te uiten door het schrijven van een briefje. Vele echter voelen zich hiertoe niet in staat en zouden toch gaarne hun dank betuigen aan de pleegouders in Trossingen. Het Bestuur van M.C.C. heeft daarom gemeend hierbij te moeten helpen. Het wil aan elke pleegouder zenden een Duitse "Bazuin", waarin wij onze dank betuigen voor alles wat zij deden, waarin wij onze belevenissen vertellen, waarin we vertellen over onze club. In deze "Bazuin" zal ook worden geplakt een groepsfoto van M.C.C. en een pasfoto met handtekening van de jongen, die bij die bepaalde familie was ondergebracht. Bovendien zal aan elke familie als herinnering een klompje worden gestuurd met inscriptie en tekening. Ook hier wordt de naam vermeld van de bepaalde jongen, die bij hem gelogeerd heeft. Op deze wijze hopen wij nogmaals onze dank te betuigen voor al hun zorgen. De kosten hieraan verbonden zouden, indien de club ze alleen moest dragen veel te hoog worden. Wij zijn er echter van overtuigd dat elke jongen voor dit doel gaarne iets uit zijn spaarpot wil halen, omdat hem hier de kans wordt geboden z'n dankbaarheid te betuigen. De kosten zouden dan per jongen bedragen f 1,50. Dit is natuurlijk geen verplichting maar we zijn er zeker van, dat iedere jongen wat zal willen doen, als dank voor de heerlijke dagen daar doorgebracht.

Horen we niet iedere dag weer, verschillende jongens vragen: "Broeder, wanneer gaan we weer?"

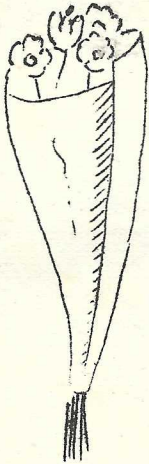

Is dat niet het beste teken, dat Trossingen in de smaak is gevallen? Toont nu ook metterdaad dat je het fijn gevonden hebt.

Jongens die er prijs op stellen en die de tocht hebben meegemaakt, kunnen ook 'n uitgave van de Duitse Bazuin bij ons bestellen. De buitenomslag zal hetzelfde zijn als bij deze Bazuin.

B.N.

DANK AAN DE
HEER VAN TRIGT!

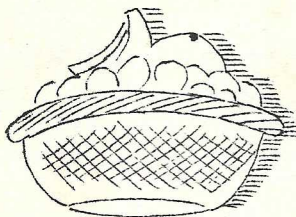
Het past ons wel de Heer van Trigt 'n extra woord van dank toe te spreken voor alles wat hij voor M.C.C. gedaan heeft, wat betreft de reis naar Duitsland.

Hij is het toch, die ons de kans gaf naar Trossingen te gaan, immers de Heer van Trigt had toch gerust 'n andere vereniging kunnen inviteren. Dat deed hij niet, M.C.C. zou naar Trossingen gaan! U begrijpt, dat aan

zo 'n reis vele kosten zijn verbonden; ook hiërvoor heeft hij 'n oplossing gevonden. Verder heeft hij onze instrumenten met de Hohnerwagen laten vervoeren en stond hij ons steeds ten dienste.

Ja, waarlijk, aan de Heer van Trigt heeft M.C.C. veel te danken gehad. Daarom voelden wij het ons een plicht hem hiërvoor openlijk onze allergrootste dank toe te zwaaien.

Va.

ERKENTELIJKHEID

Ook 'n woord van erkentelijkheid willen we uiten voor Br. Overste Ignatius. Zo heel vaak mochten wij van zijn goede diensten gebruik maken. Niet alleen stelde hij vaak school en Broederhuis tot onze beschikking ook actief hielp hij vaak mee bij de organisatie van de reis naar Trossingen. Vele brieven, die naar Duits-land gingen, kwamen van zijn hand en steeds was hij bereidwillig genoeg om, trots zijn zeer drukke bezigheden toch nog hier en daar 'n steentje bij te dragen. Men zou kunnen zeggen, dat hij met hart en ziel voor M.C.C. werkt, en dat doet ons een zeer groot genoegen.

Dank, Eerw. Overste, onze allergrootste dank voor de genegenheid ten opzichte van M.C.C. maar vooral dank voor Uw de door ons zeer gewaardeerde hulp.

Tenslotte gaat onze dank onverminderd uit naar de EE.BB. Gerulfus en Pancratius die ons steunden met hun prima Duitse kennis, en verder ook allen die actief hebben meegewerkt in welk opzicht ook.

Va.

